

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Poláchem v právní věci žalobce: **S... A...**, nar., st. příslušnost Libanonská republika, t. č. zajištěn v, zast. JUDr. Martinem Šmerdou, advokátem, se sídlem Vránova 756/39, 621 00 Brno, proti žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Jihomoravského kraje**, odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, se sídlem Kounicova 24, 611 32 Brno, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 18.3.2016, č. j. KRPB-68216-13/ČJ-2016-060022-50A,

t a k t o:

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované **s e n e p ř i z n á v á** právo na náhradu nákladů řízení.
- IV. Ustanovenému zástupci JUDr. Martinu Šmerdovi, advokátovi se sídlem Vránova 756/39, 621 00 Brno **s e p ř i z n á v á** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů ve výši 8.228 Kč, která je splatná do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku z účtu Krajského soudu v Brně. Náklady právního zastoupení nese stát.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

Žalobce se žalobou domáhá zrušení shora specifikovaného rozhodnutí, jimž byl žalobce podle § 129 odst. 1 ve spojení s § 129 odst. 3 zák. č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) zajištěn na dobu 32 dnů, tj. ode dne 18.3.2016 do 18.4.2016, a to za účelem jeho předání podle mezinárodní smlouvy sjednané s jiným členským státem Evropské unie přede dnem 13. ledna 2009 nebo podle přímo použitelného právního předpisu Evropské unie (Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 ze dne 26.6.2013), kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobu bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „nařízení Dublin III“ či „Dublinské nařízení“).

II. Žaloba

Z odůvodněn rozhodnutí žalovaného plyne, že žalobce o mezinárodní ochranu požádal v Maďarsku několik dnů před dnem 18.3.2016. Žalobce namítal, že maximální jednoměsíční lhůta dle čl. 28 odst. 3 Dublinského nařízení nezačala plynout až ode dne 16.3.2016, jak nezákonně tvrdí žalovaný. Žalovaný pak o takto nezákonně stanovený počátek běhu lhůty opřel své rozhodnutí a stanovil nezákonnou délku zadržení na 32 dnů. Nezákonné rozhodnutí učinil na základě chybného výkladu a aplikace Dublinského nařízení, neboť tvrdí, že na počátek běhu lhůty pro zadržení lze analogicky použít čl. 24 odst. 2 Dublinského nařízení a proto lhůta běží od nalezení shody v systému Eurodac. Zajištění za účelem přemístění je však omezením základní svobody a ustanovení upravující lhůty zajištění se musí vykládat restriktivně. Lhůta dle čl. 28 odst. 3 Dublinského nařízení je lhůtou maximální a nelze ji prodlužovat nedovolenou analogií. Pokud by zákonodárce chtěl, aby lhůta běžela od nalezení shody v systému Eurodac, pak by počátek lhůty v čl. 28 Dublinského nařízení vázal na nalezení shody, tak jak to učinil v mnoha jiných člancích Dublinského nařízení. Žalobou napadené rozhodnutí je rovněž nepřezkoumatelné, pokud z něj nelze zjistit okamžik, od kterého začíná plynout lhůta dle čl. 28 odst. 3 Dublinského nařízení, tj. okamžik, kdy žalobce požádal o mezinárodní ochranu v Maďarsku.

Žalobce dále namítal nepřijatelnost vydání do Maďarska z hlediska zachování jeho práv v tamějším azylovém řízení. Maďarsko aktuálně není schopno zabezpečit řádný průběh azylového řízení. Žalobce zde odkázal na čl. 3 bod 2 pododstavec Dublinského nařízení. Argumenty pro tvrzení, že na Maďarsko se čl. 3 druhý pododstavec 2 Dublinského nařízení vztahuje jsou již notoricky známé a lze v této souvislosti odkázat i na rozsudek Krajského soudu v Praze č. j. 49 Az 109/2015-74 ze dne 14.1.2016, v němž se tento zabýval přijatelností transferu cizince do Maďarska. Není-li přípustný samotný účel zajištění, tedy přemístění žalobce do Maďarska, není pak přípustné ani zajištění za účelem takového přemístění.

III. Vyjádření žalované

Žalovaná ve svém vyjádření především uvedla, že důvodem zajištění žalobce byla skutečnost, že na území ČR vstoupil bez cestovního dokladu, víza či jiného povolení, které by jej opravňovalo k pobytu na území ČR. Na základě porovnání žalobcových otisků bylo

zjištěno, že dne 14.3.2016 požádal v Maďarsku o mezinárodní ochranu. Žalovaná nepochybila, pokud stanovila počátek doby zajištění dnem 18.3.2016, tj. dnem kdy došlo k prvotnímu omezení na svobodě a délku doby zajištění určila ode dne nalezení shody v systému Eurodac, tj. od 18.3.2016, neboť žalobce v ČR o mezinárodní ochranu nepožádal. Proto byl na místě postup dle čl. 24 odst. 2, který na případy, kdy není podána nová žádost o mezinárodní ochranu, pamatuje. Lhůta dle odst. 2 článku pak byla upravena v souladu se lhůtou vyžadovanou čl. 28 Dublinského nařízení.

K námitce nepřijatelnosti vydání do Maďarska pak žalovaná především odkázala na rozsudek Soudního dvora EU (velkého senátu) ze dne 21. 12. 2011, N. S. (C-411/10) Secretary of State for the Home Department a M. E. a další (C-493/10) proti Refugee Applications Commissioners a Minister for Justice, Equality and Law Reform. Tento rozsudek řeší otázky spojené s výkladem některých ustanovení komunitárních předpisů, které se vztahují k nařízení Rady (ES) č. 343/2003 ze dne 18. 2. 2003 (tzn. nařízení Dublin II), podle jehož závěrů je dána domněnka, že s žadateli o azyl bude v každém členském státě zacházeno v souladu s požadavky Listiny základních práv EU, Ženevské úmluvy a Evropské úmluvy o lidských právech. Dále z tohoto rozsudku plyne, že pokud by každé porušení směrnic ze strany příslušného členského státu mělo vést k tomu, že členskému státu, v němž byla podána žádost o azyl, by bylo zabráněno v přemístění žadatele do prvně uvedeného státu, pak by to znamenalo, že ke kritériím pro určení příslušného členského státu uvedeným v kapitole III nařízení č. 343/2003 by bylo doplněno další kritérium vyloučení, podle něhož by drobná porušení pravidel uvedených směrnic v určitém členském státu mohla vést k tomu, že tento členský stát by byl osvobozen od povinností stanovených uvedeným nařízením. Takový důsledek by zbavil uvedené povinnosti jejich obsahu a ohrozil by dosažení cíle rychle určit členský stát příslušný k posouzení žádosti o azyl podané v EU. Ve smyslu citovaného rozsudku je třeba vykládat pojem systematické nedostatky azylového řízení tak, že jde o závažné a prokazatelné důvody pro domněnku, že žadatel bude vystaven skutečnému riziku nelidského nebo ponižujícího zacházení. Dále odkázala a citovala z rozsudku zdejšího soudu sp. zn. 33 A 17/2016 a 18/2016, který se rovněž týká problematiky Dublinského řízení a je odlišný od názoru Krajského soudu v Praze. Aktuálně odkázala i na vyjádření generální advokátky Juliane Kokott ze dne 8.3.2016, podle něhož je vracení žadatele do bezpečné třetí země možné i v případě, že přemísťující členský stát nebyl v průběhu postupu přijetí zpět informován o vnitrostátní právní úpravě uplatňované v tomto ohledu příslušnými orgány. Na závěr svého vyjádření poukázala žalovaná na skutečnost, že pokud by bylo Maďarsko považováno za zemi, v níž hrozí žadatelům nelidské či ponižující zacházení, stěží by mohlo patřit mezi státy, které si na základě tzv. kvót mají mezi sebou přerozdělit v rámci systému relokací migranty z Itálie a Řecka, kdy Maďarsku připadla podle těchto kvót povinnost převzít 306 migrantů z Itálie a 988 migrantů z Řecka.

IV. Posouzení krajským soudem

Napadené rozhodnutí krajský soud přezkoumal v řízení podle prvního dílu hlavy druhé s.ř.s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s.ř.s., přičemž vycházel ze skutkového právního stavu zjištěného k datu vydání napadeného rozhodnutí. Krajský soud dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**, přičemž se řídil následujícími úvahami.

Žalobce namítal nesprávné stanovení počátku běhu doby zajištění. Soud se v této souvislosti nejprve obecně vyjádřil k lhůtám dle Dublinského nařízení, přičemž při tom vycházel zejména ze zásad pro zajišťování cizinců v režimu Dublinského nařízení, které

vyplývají jednak ze samotného tohoto nařízení (viz k tomu kromě čl. 28 i bod 20 preambule tohoto nařízení) – 1) minimalizace zásahu do osobní svobody, 2) nezbytnost a 3) přiměřenost zajištění. V tomto ohledu je třeba připomenout též širší kontext těchto zásad tvořený směrnicí ustanovení směrnice 2013/33/EU, kterou se stanoví normy pro přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu (tzv. přijímací směrnice). Hlavní zásadou reflektovanou i nařízením Dublin III je idea, že nikdo nesmí být zajištěn pouze proto, že žádá o mezinárodní ochranu, resp. je účastníkem dublinského řízení. Čl. 9 odst. 1 této směrnice uvádí, že *žadatel musí být zajištěn po co nejkratší dobu a pokud přetrvávají důvody zajištění podle čl. 8 odst. 3. Správní řízení týkající se důvodů zajištění stanovených v čl. 8 odst. 3 musí být vedena s náležitou péčí. Zpoždění, k nimž dojde během správních řízení a jež nejsou zaviněna žadatelem, nemohou být důvodem pro to, aby byl žadatel nadále zajištěn.*“ Čl. 9 odst. 5 citované směrnice pak uvádí, že zajištění přezkoumává v přiměřených časových odstupech soudní orgán z moci úřední nebo na žádost dotyčného žadatele a činí tak zejména vždy při jeho prodlužování, nebo jakmile to vyžadují okolnosti či jsou k dispozici nové informace, které mohou mít vliv na zákonnost zajištění.

Uvedené zásady podstatným způsobem utvářejí pohled na výklad čl. 28 odst.3 nařízení Dublin III., který obsahuje pravidla pro zajištění cizinců podle tohoto nařízení. Tato pravidla byla již několikrát vyložena Nejvyšším správním soudem, nicméně judikatura v tomto ohledu prodělala určitý vývoj a není úplně ustálená. Za jedno z klíčových rozhodnutí v tomto směru lze označit rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2015, č.j. 7 Azs 11/2015 – 32. Nejvyšší správní soud v něm vyložil čl. 28 odst. 3 poměrně jednoznačně tak, že *„Citované ustanovení nestanoví explicitní maximální dobu trvání zajištění cizince. Ve svém prvním pododstavci stanoví obecně, že zajištění musí být co nejkratší. Kromě toho však ve svém pododstavci čtvrtém uvádí, že cizinec nesmí být zadržován po marném uplynutí lhůty pro předložení žádosti o převzetí nebo přijetí zpět, respektive po marném uplynutí lhůty pro realizaci přemístění. Z těchto dvou lhůt tak nařízení implicitně činí zároveň maximální doby trvání zajištění. Ve světle výše citované judikatury Nejvyššího správního soudu je pak nutno tyto maximální doby respektovat již v rámci stanovení doby zajištění cizince v rozhodnutí o jeho zajištění (popř. prodloužení doby trvání zajištění). Nepostačuje spoléhání se na to, že správní orgán v případě uplynutí lhůt dostojí své povinnosti podle čl. 28 odstavce třetího, pododstavce čtvrtého nařízení Dublin III a cizince okamžitě propustí. ... Jinými slovy z čl. 28 odst. 3 nařízení Dublin III plyne, že správní orgán při rozhodování o zajištění cizince za účelem jeho přemístění a při prodlužování doby trvání zajištění musí stanovit dobu trvání zajištění tak, aby v žádném případě nemohl nastat rozpor s pododstavcem čtvrtým uvedeného ustanovení. Nepodal-li dosud žádost o převzetí nebo přijetí zpět, nesmí přicházet v úvahu možnost, že by byl cizinec na základě rozhodnutí o zajištění zadržován přes marné uplynutí lhůty pro podání žádosti o převzetí nebo přijetí zpět.“* Tento výklad předmětné právní úpravy se na určitou dobu ustálil jak ve správní praxi žalované, jak to krajský soud zachytil ve své rozhodovací činnosti, přičemž i on z tohoto výkladu ve svých předchozích rozhodnutích v obdobných věcech vycházel (viz k tomu zejména rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 11. 8. 2015, sp. zn. 33 A 40/2015, dále rozsudek zdejšího soudu ze dne 21. 10. 2015, č.j. 33 A 58/2015).

Nicméně existuje i několik rozsudků Nejvyššího správního soudu, jejichž společným jmenovatelem je právní názor, že přiměřenost délky doby zajištění není limitována lhůtami uvedenými v čl. 28 odst. 3 nařízení Dublin III. Konkrétně v rozsudku ze dne 30. 7. 2015, č.j. 8 Azs 33/2015 - 4, Nejvyšší správní soud vyhodnotil v této věci dobu zajištění cizinců v délce 80 dnů jako přiměřenou, když dospěl k závěru, že *„ze zákona o pobytu cizinců, ani z Dublinského nařízení nelze dovodit nutnost stanovit dobu zajištění maximálně na jeden měsíc.*

Konkrétní maximální délku zajištění nestanoví ani judikatura Evropského soudu pro lidská práva vztahující se k čl. 5 odst. 4 Evropské úmluvy ochraně lidských práv a základních svobod. Přiměřenost stanovené doby zajištění je totiž vždy třeba zkoumat s přihlédnutím ke skutkovým okolnostem případu. Nejvyšší správní soud se zabýval námitkou nepřiměřené délky zajištění za obdobných skutkových okolností (zajištění cizince za účelem jeho předání do Maďarska) např. v rozsudku ze dne 9. 10. 2014, čj. 2 Azs 57/2014 – 28, přičemž shledal přiměřeným zajištění v délce 90 dnů.“ Dle názoru zdejšího soudu jsou tyto právní názory v rozporu, tedy týkají se výkladu stejné právní otázky, nicméně s odlišným a vzájemně neslučitelným závěrem.

V kolizi těchto dvou možných výkladů, z nichž ani jeden není opřen o názor rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu či Ústavního soudu ČR, se krajský soud přiklání spíše k výkladu zaujatému sedmým senátem Nejvyššího správního soudu, a to z následujících důvodů. Zajištění cizince ve smyslu § 129 zákona o pobytu cizinců je prostředkem k realizaci cíle zajištění, což je předání (přijetí zpět či převzetí) cizince podle Dublinského nařízení či mezinárodní smlouvy sjednané s jiným členským státem Evropské unie přede dnem 13. ledna 2009. Ustanovení § 129 odst. 5 zákona o pobytu cizinců sice uvádí, že délka zajištění se stanoví *s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy předání nebo průvozu cizince*, nicméně toto pravidlo je ve vztahu k přednostnímu a přímo aplikovatelnému ustanovení čl. 28 odst. 3 nařízení Dublin III nutno vnímat jako určitý korektiv lhůt, které z tohoto ustanovení vyplývají. Výklad, podle něhož by žalovaná mohla hned v první fázi zajištění cizince stanovit lhůtu pro zajištění na maximální délku lhůt vyplývajících z Dublinského nařízení (součet jednoměsíční, dvoutýdenní a šestitýdenní lhůty) či lhůtu ještě delší (započítávající i lhůtu k podání opravného prostředku proti rozhodnutí o přemístění), není podle názoru krajského soudu v souladu s čl. 4 odst. 4 Listiny základních práv a svobod, podle něhož při používání ustanovení o mezích základních práv a svobod musí být šetřeno jejich podstaty a smyslu (příkaz minimalizace zásahu do základních práv). Stejně tak je z hlediska konformity se zásadami evropské právní úpravy (nezbytnost a přiměřenost) tento výklad souladnější, než výklad zastávaný žalovanou v návaznosti na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 6. 2015, sp. zn. 2 Azs 49/2015 a ze dne 30. 7. 2015, sp. zn. 8 Azs 33/2015. Povinností žalované je po celou dobu zajištění zkoumat, zda jsou dány důvody pro zajištění, a v případě jejich odpadnutí zajištěného cizince propustit, přičemž krajský soud tuto povinnost žalované vnímá jako další záruku zákonnosti omezení osobní svobody cizince, nikoliv ovšem jako primární záruku toho, že nedojde k jeho zajištění po delší dobu než je předvídána v nařízení Dublin III. Jelikož rozhodnutí o zajištění je individuálním právním aktem, na základě něhož je omezena svoboda cizince, nesmí toto rozhodnutí z hlediska doby zajištění předjímat, že procedura převzetí či přijetí zpět bude úspěšná, a tím excesivně zasahovat do svobody cizince. Správní praxe spočívající v postupném prodlužování zajištění o časové úseky přibližně odpovídající lhůtám v čl. 28 odst. 3 Dublinského nařízení považuje krajský soud za postup méně zasahující do osobní svobody cizince, a proto souladný se zákonem, sekundárním právem EU i ústavním pořádkem ČR včetně mezinárodních smluv o lidských právech a svobodách.

Krajský soud se však na druhé straně nedomnívá, že by bylo možno vnímat lhůty upravené v čl. 28 odst. 3 Dublinského nařízení naprosto striktně a i s ohledem na shora citovanou judikaturu Nejvyššího správního soudu případné mírné odchýlení od lhůt stanovených čl. 28 odst. 3 nařízení Dublin III podle jeho názoru nemusí zakládat nezákonnost zajištění, pokud je osobní svoboda cizince omezována cestou prodlužování zajištění na časové úseky rámcově odpovídající předpokládanému průběhu nastávající fáze dublinského řízení.

V posuzovaném případě žalobní námitka mířila především proti tomu, od jakého okamžiku počíná běžet lhůta k zajištění dle Dublinského nařízení. Při posouzení této námitky vyšel soud zejména z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16.3.2016, č.j. 8 Azs 166/2015-52 v něm je mj. uvedeno: „[29] Zákon o pobytu cizinců neobsahuje konkrétní ustanovení o stanovení počátku či konce doby (prodlouženého) zajištění provedeného podle § 129 odst. 1, 3, resp. 5. Doba zajištění musí být stanovena na dobu nezbytně nutnou k dosažení sledovaného cíle či účelu zajištění, kterým je příprava cizince na jeho předání do příslušného státu podle Dublinského nařízení. Omezení osobní svobody, byť je opatřením dočasným, je totiž závažným zásahem do základního lidského práva na osobní svobodu, chráněného vnitrostátním i mezinárodním právem ([čl. 8 odst. 1](#) a [2](#) Listiny, nebo [čl. 5 odst. 1](#) Úmluvy). Cíl zajištění podle § 129 zákona o pobytu cizinců je však sledován i dalšími instituty zajištění upravenými v uvedeném zákoně (zajištění pro případ správního vyhoštění podle § 124 zákona o pobytu cizinců a zajištění za účelem vycestování podle § 124b zákona o pobytu cizinců).

[30] V případě zajištění podle § 124 zákona o pobytu cizinců je v § 125 odst. 1 větě první stanoveno, že doba zajištění se počítá „*od okamžiku omezení osobní svobody*“. Není přitom důvodu, aby se v případě počítání doby zajištění za účelem předání cizince dle Dublinského nařízení (§ 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců) počátek této doby stanovil odchylně. Tomu svědčí i teleologický výklad, neboť smyslem a účelem všech vyjmenovaných institutů zajištění je příprava na předání, návrat, resp. výkon vyhoštění cizince, který na území České republiky pobývá neoprávněně. Ve všech případech je zákonem vyžadováno zajištění na co nejkratší dobu, *nezbytně nutnou* k dosažení daného cíle. Tomu odpovídá počítání doby zajištění již od okamžiku omezení osobní svobody nejen v případě zajištění dle § 124 zákona o pobytu cizinců, jak uvedený zákon výslovně uvádí, ale i v případech, kdy je cizinec zajištěn podle § 129 zákona o pobytu cizinců.

[31] Tomuto závěru svědčí i systematický výklad. Ustanovení § 125 odst. 1 věta první zákona o pobytu cizinců, v němž je pravidlo o počátku doby zajištění obsaženo, je systematicky zařazeno v hlavě XI zákona o pobytu cizinců nazvané „*Zvláštní opatření za účelem vycestování cizince a za účelem zajištění cizince*“. Není rozumného důvodu, aby byl počátek doby zajištění v případě zajištění pro účely předání cizince dle § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců v návaznosti na přímo použitelný právní předpis Evropské unie stanoven podle jiných pravidel, než v případě zajištění cizince dle § 124 zákona o pobytu cizinců (být v § 129 chybí výslovný odkaz na aplikaci § 125 odst. 1 věta první zákona o pobytu cizinců).

[32] V této souvislosti nelze přehlédnout, že pravidlo o počátku doby zajištění dle § 125 odst. 1 věta první zákona o pobytu cizinců, které v případě zajištění pro účely správního vyhoštění plyne ze zákona výslovně a které aplikovala v napadeném rozhodnutí i žalovaná, Nejvyšší správní soud shledal jako použitelné i pro určení počátku doby zajištění v případě zajištění pro účely vycestování upraveného v § 124b zákona o pobytu cizinců (rozsudek ze dne 10. 4. 2014, čj. [2 As 115/2013 – 59](#)). Soud v uvedené věci nepochyboval o tom, že počátek doby omezení osobní svobody formou zajištění je třeba počítat způsobem nejvýhodnějším pro cizince a do doby zajištění počítat každý, i započatý den omezení osobní svobody. Počátek doby zajištění je dán prvním dnem, kdy byla svoboda omezena.“

Je tedy zřejmé, že počátek doby zajištění za účelem předání cizince dle Dublinského nařízení plyne od okamžiku omezení osobní svobody cizince na území ČR a nikoliv od dne podání žádosti o mezinárodní ochranu v Maďarsku, jak namítal žalobce. Soud proto jeho námitku neshledal důvodnou.

K námitce žalobce že jeho zajištění je nezákonné, neboť slouží nezákonnému (nepřípustnému) účelu – jeho předání do Maďarska, krajský soud uvádí následující. Podle čl. 3 odst. 2 věty druhé nařízení Dublin III přemístění žadatele do primárně příslušného členského státu brání existence závažných důvodů se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv Evropské unie. Podle přesvědčení krajského soudu nebylo žalobcem osvědčeno, že v důsledku aktuálního stavu maďarského azylového systému mu hrozí zásah do jeho základních lidských práv, který by bylo možno zohlednit ve smyslu čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III. Přitom je krajský soud seznámen s odkazovaným právním názorem Krajského soudu v Praze ze dne 14. 1. 2016, č. j. 49 Az 109/2015-74. Tento názor však není opřen o provedené dokazování ve smyslu ustanovení § 52 s.ř.s., nýbrž pouze o skutečnosti uváděné žalobcem, s nimiž se Krajský soud v Praze bez dalšího ztotožnil. Tento právní názor není pro krajský soud závazný a krajský soud nemá za to, že by byl podložený a opodstatněný. Naopak krajský soud považuje za nutné připomenout názor Ústavního soudu ČR uvedený v usnesení ze dne 12. 1. 2016, sp. zn. III. ÚS 3561/15, přístupný na <http://nalus.usoud.cz>, v němž Ústavní soud neshledal opodstatněnost ústavní stížnosti cizince proti usnesení správního soudu o zamítnutí odkladného účinku žalobě proti rozhodnutí ministerstva o zastavení řízení o mezinárodní ochraně z důvodu nepřípustnosti, přičemž shledal způsob, jakým se správní soudy vypořádaly s tvrzenými systematickými nedostatky v Maďarsku coby příslušném členském státě EU jako dostatečný. K žalobcovu tvrzení o notoricky známých nedostatcích azylového řízení zdejší soud uvádí, že žalobce mimo odkaz na výše zmíněný rozsudek Krajského soudu v Praze, s nímž se zdejší soud neztotožňuje, nedoložil žádné informace, které by o jím tvrzené skutečnosti vypovídaly. Je navíc obecně známou skutečností, že Evropská unie na mezinárodním poli podniká razantní kroky k odklonění toku migrantů z tzv. balkánské cesty vedoucí přes Srbsko a Maďarsko dále do cílových zemí západní Evropy. Soud dále rovněž uvádí, že v případě maďarské právní úpravy azylového řízení se jedná o cizí právní úpravu, která podle přesvědčení krajského soudu není pro posouzení věci rozhodná. Krátké lhůty pro podání opravných prostředků dle maďarského azylového zákona zmíněné v rozsudku Krajského soudu v Praze navíc mohou těžko bez dalšího založit existenci systémových nedostatků ve smyslu čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III, neboť nepůsobí přímý zásah do právní sféry cizince, k němuž by mohlo dojít pouze tehdy, pokud by lhůta byla stanovena v natolik krátké době, že by bylo podání opravného prostředku fakticky znemožněno a účinná ochrana práv by byla v řízení o opravných prostředcích vyloučena. Dokazování obsahu cizí právní úpravy, které by bylo třeba k ověření jejího obsahu, žádná ze stran nenavrhl a ani krajský soud je nepovažoval pro posouzení věci za nezbytné. Na okraj krajský soud připomíná, že na cizí vnitrostátní právní úpravu nepůsobí maxima *iura novit curia* (viz k tomu obdobně Potěšil, L., Šimíček, V. a kol. Soudní řád správní. Komentář. Praha: Leges, 2015, s. 456).

Vzhledem ke všem shora uvedeným důvodům krajský soud rozhodl, jak je ve výroku I. uvedeno.

V. Náklady řízení

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., když úspěšné žalované nevznikly náklady řízení nad rámec její běžné úřední činnosti (ani jejich

přiznání nepožadovala) a žalobce nebyl v řízení úspěšný, pročez nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II tohoto rozsudku).

Ustanovenému zástupci žalobce soud přiznal odměnu za zastupování v tomto řízení na náklady státu (§ 35 odst. 8 s. ř. s.). Ustanovený zástupce má právo na odměnu, která se skládá z nákladů právního zastoupení ve smyslu vyhl. č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, které spočívají ve dvou úkonech právní služby: převzetí a příprava zastoupení podle § 11 odst. 1 písm. a) cit. vyhlášky a sepsání žaloby podle § 11 odst. 1 písm. d) citované vyhlášky v sazbě 3100 Kč za každý úkon právní služby. K těmto úkonům právní služby náleží též náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč za každý úkon právní služby. Jelikož zástupce žalobce doložil, že je plátcem daně z přidané hodnoty, zvýšil krajský soud částku odměny za právní zastoupení o tuto daň (21 %). Celkem tedy ustanovenému zástupci přísluší na jeho odměně za právní zastoupení v předmětné věci částka 8 228 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 26. dubna 2016

JUDr. Petr Polách, v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Karolina Marešová